Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 21. apríla 2016*

„Odvolanie — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Boj proti šíreniu jadrových zbraní — Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike — Zmrazenie finančných prostriedkov iránskej banky — Povinnosť odôvodnenia — Postup prijímania aktu — Zjavne nesprávne posúdenie“

Vo veci C-200/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 16. apríla 2013,

Rada Európskej únie, v zastúpení: S. Boelaert a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: L. Christie a S. Behzadi-Spencer, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Lee, barrister,

ďalší účastníci konania:

Bank Saderat Iran, so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: D. Wyatt, QC, M. R. Blakeley, barrister, S. Jeffrey, S. Ashley a A. Irvine, solicitors

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: D. Gauci a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajšia účastníčka konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory T. von Danwitz, sudcovia D. Šváby, A. Rosas (spravodajca), E. Juhász a C. Vajda,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2014,

* Jazyk konania: angličtina.

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 26. februára 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Rada Európskej únie žiada, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 5. februára 2013, Bank Saderat Iran/Rada (T-494/10, EU:T:2013:59, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd v rozsahu, v akom sa týkajú Bank Saderat Iran, zrušil:

— bod 7 tabuľky B prílohy II rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, s. 39),

— bod 5 tabuľky B prílohy vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 195, s. 25),

— bod 7 tabuľky B v hlave I prílohy rozhodnutia Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 281, s. 81),

— bod 7 tabuľky B prílohy VIII nariadenia Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, s. 1),

— rozhodnutie Rady 2011/783/SZBP z 1. decembra 2011, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 319, s. 71),

— vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 1245/2011 z 1. decembra 2011, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 319, s. 11),

— bod 7 tabuľky B hlavy I prílohy IX nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, s. 1),

v rozsahu, v akom sa názov „Bank Saderat Iran“ uvádza na zoznamoch osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa uplatňujú reštriktívne opatrenia prijaté na základe týchto aktov (ďalej spoločne len „sporné akty“).

Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu

2 Bezpečnostná rada Organizácie spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“), znepokojená mnohými správami Generálneho riaditeľa agentúry pre atómovú energiu (MAAE) a rezolúciami Rady guvernérov MAAE týkajúcimi sa jadrového programu Iránskej islamskej republiky, prijala 23. decembra 2006 rezolúciu 1737 (2006), ktorej bod 12 v spojení s jej prílohou vymenúva rad osôb a subjektov zúčastňujúcich sa na šírení jadrových zbraní, ktorých finančné prostriedky a hospodárske zdroje sa mali zmraziť.

3 Rada Európskej únie s cieľom vykonať rezolúciu 1737 (2006) v Európskej únii prijala 27. februára 2007 spoločnú pozíciu 2007/140/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 61, s. 49).

4 Článok 5 ods. 1 spoločnej pozície 2007/140 stanovoval zmrazenie všetkých finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov určitých kategórií osôb a subjektov uvedených v písmenách a) a b) tohto ustanovenia. Písmeno a) tohto článku 5 ods. 1 sa tak týkalo osôb a subjektov uvedených v prílohe

k rezolúcii 1737 (2006), ako aj ďalších osôb a subjektov, ktoré určila Bezpečnostná rada alebo výbor Bezpečnostnej rady vytvorený podľa článku 18 rezolúcie 1737 (2006). Zoznam týchto osôb a subjektov je obsiahnutý v prílohe I spoločnej pozície 2007/140. Písmeno b) uvedeného článku 5 ods. 1 sa týkalo osôb a subjektov, na ktoré sa nevzťahuje táto príloha I, ktoré sa okrem iného podieľajú na činnostiach Iránskej islamskej republiky v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia jadrových zbraní, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú. Zoznam týchto osôb a týchto subjektov je uvedený v prílohe II uvedenej spoločnej pozície.

5 V rozsahu, v akom boli dotknuté právomoci Európskeho spoločenstva, bola rezolúcia 1737 (2006) vykonaná nariadením (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007, o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, s. 1), prijatým na základe článkov 60 ES a 301 ES, ktoré sa týka spoločnej pozície 2007/140 a ktorého obsah je v podstate podobný obsahu uvedenej spoločnej pozície, pretože v prílohe IV tohto nariadenia týkajúcej sa osôb, subjektov a orgánov označených Bezpečnostnou radou alebo výborom pre sankcie a v prílohe V uvedeného nariadenia týkajúcej sa iných osôb, subjektov a orgánov než uvedených v tejto prílohe IV sa uvádzajú rovnaké mená subjektov a fyzických osôb.

6 Článok 7 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 423/2007 znel takto:

„Všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe V alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha V zahŕňa fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány, na ktoré sa nevzťahuje príloha IV a ktoré boli v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140/SZBP označené za osoby, subjekty alebo orgány:

a) ktoré sa podieľajú na činnostiach Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú…“.

7 Bezpečnostná rada, ktorá konštatovala, že Iránska islamská republika pokračovala vo svojej činnosti spočívajúcej v obohacovaní jadrového materiálu a nespolupracovala s MAAE, prijala 3. marca 2008 rezolúciu 1803 (2008). V bode 10 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada:

„*Žiada* všetky štáty, aby boli obozretné, pokiaľ ide o činnosti vykonávané finančnými inštitúciami nachádzajúcimi sa na ich území vo vzťahu k všetkým bankám usadeným v Iráne, predovšetkým pokiaľ ide o banky Melli a Saderat, ako aj vo vzťahu k ich organizačným zložkám a pobočkám v zahraničí, aby sa zabránilo tomu, aby tieto činnosti prispeli k činnostiam predstavujúcim nebezpečenstvo šírenia jadrových zbraní alebo k zhotovovaniu nosičov jadrových zbraní, ako sa uvádza v rezolúcii 1737 (2006)“.

8 Bezpečnostná rada prijala rezolúciou 1929 (2010) z 9. júna 2010 prísnejšie opatrenia a rozhodla najmä o zmrazení finančných prostriedkov rôznych finančných subjektov. V bode 21 uvedenej rezolúcie Bezpečnostná rada okrem iného vyzvala štáty k tomu, „aby zabránili poskytovaniu finančných služieb na svojom území vrátane poistenia a zaistenia alebo prevodu všetkých finančných prostriedkov, iných aktív alebo hospodárskych zdrojov cez svoje územie, alebo z neho, alebo na ich štátnych príslušníkov alebo subjekty podliehajúce ich právu (vrátane pobočiek v zahraničí) alebo na osoby či finančné inštitúcie na ich území, či prostredníctvom nich, pokiaľ majú k dispozícii informácie, na základe ktorých majú opodstatnený dôvod domnievať sa, že tieto služby, aktíva alebo zdroje by mohli prispieť k činnostiam Iránu v jadrovej oblasti citlivým z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo vývoja nosičov jadrových zbraní, a to najmä tým, že zmrazia finančné prostriedky, iné aktíva alebo hospodárske zdroje, ktoré sa nachádzajú alebo budú nachádzať na ich území alebo ktoré podliehajú či budú podliehať ich právu, a ktoré súvisia s týmito programami a činnosťami, a tým, že vykonajú zvýšené monitorovanie, aby sa predišlo takýmto transakciám po dohode so svojimi vnútroštátnymi orgánmi a v súlade so svojimi vnútroštátnymi predpismi“.

9 Európska rada vo vyhlásení pripojenom k svojim záverom zo 17. júna 2010 zdôraznila svoje prehlbujúce sa obavy v súvislosti s iránskym jadrovým programom, privítala prijatie rezolúcie 1929 (2010) Bezpečnostnou radou, zobrala na vedomie poslednú správu MAAE z 31. mája 2010 a oznámila zavedenie nových reštriktívnych opatrení týkajúcich sa najmä finančného sektora.

10 Rozhodnutím 2010/413 prijatým 26. júla 2010 Rada vykonala uvedené vyhlásenie, pričom zrušila spoločnú pozíciu 2007/140 a prijala v porovnaní s touto pozíciou dodatočné reštriktívne opatrenia. V odôvodneniach 17 až 20 rozhodnutia 2010/413 týkajúcich sa finančných činností sa spomínajú rozhodnutia Bezpečnostnej rady v rezolúcii 1929 (2010), ako aj vyhlásenie Európskej rady zo 17. júna 2010. Kapitola 2 rozhodnutia 2010/413 sa venuje finančnému sektoru. Článok 10 ods. 1 tohto rozhodnutia stanovuje, že s cieľom predchádzať poskytovaniu finančných služieb, alebo prevodu akýchkoľvek finančných alebo iných aktív alebo zdrojov, ktoré by mohli prispieť na činnosti Iránu v jadrovej oblasti citlivé z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo na vývoj nosičov jadrových zbraní, na územie členských štátov, cez toto územie, alebo z neho, alebo na štátnych príslušníkov členských štátov alebo subjekty podliehajúce ich právu (vrátane pobočiek v zahraničí), alebo osoby alebo finančné inštitúcie na území členských štátov, alebo prostredníctvom nich, členské štáty vykonávajú zvýšené monitorovanie všetkých činností finančných inštitúcií v rámci ich právomoci s bankami so sídlom v Iráne, s pobočkami a dcérskymi spoločnosťami alebo so subjektmi, ktoré podliehajú ich kontrole.

11 Článok 20 ods. 1 rozhodnutia 2010/413 stanovuje zmrazenie finančných prostriedkov viacerých kategórií osôb a subjektov. Písmeno a) tohto článku 20 ods. 1 sa týka osôb a subjektov označených Bezpečnostnou radou, ktoré sú uvedené v prílohe I tohto rozhodnutia. Písmeno b) uvedeného článku 20 ods. 1 sa týka „osôb a subjektov, na ktoré sa nevzťahuje príloha I, ktoré sú zapojené do činností Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo do vývoja nosičov jadrových zbraní alebo sú s týmito činnosťami a vývojom priamo spojené alebo ich podporujú, a to aj prostredníctvom zapojenia do obstarávania zakázaných položiek, tovaru, zariadení, materiálu a technológie, alebo osôb alebo subjektov, ktoré konajú v ich mene alebo podľa ich pokynov, alebo subjektov, ktoré vlastnia alebo kontrolujú, a to aj nezákonnými prostriedkami, ako aj osôb a subjektov, ktoré pomáhali označeným osobám alebo subjektom pri obchádzaní alebo porušovaní ustanovení rezolúcií BR OSN 1737 (2006), rezolúcie BR OSN 1747 (2007), rezolúcie BR OSN 1803 (2008) a rezolúcie BR OSN 1929 (2010) alebo tohto rozhodnutia, ako aj ďalších najvyšších príslušníkov a subjektov IRGC a spoločnosti IRISL a subjektov, ktoré vlastnia alebo kontrolujú alebo ktoré konajú v ich mene, ako sa uvádzajú v prílohe II“.

12 V prílohe II rozhodnutia 2010/413 sú uvedené viaceré finančné subjekty alebo skupiny takýchto subjektov. Bank Saderat Iran (vrátane všetkých jej pobočiek a dcérskych spoločností) je zapísaná v bode 7 časti I, B tejto prílohy. Odôvodnenie je nasledujúce:

„[Bank Saderat Iran] je vo vlastníctve iránskeho štátu (iránska vláda vlastní 94 % podiel). Bank Saderat [Iran] poskytovala finančné služby subjektom, ktoré obstarávali pre iránsky jadrový program a program balistických rakiet vrátane subjektov označených v rezolúcii… 1737 [(2006)]. Bank Saderat [Iran] ešte v marci 2009 vykonávala platby a akreditívy spoločností DIO (sankcie uvalené v rezolúcii… 1737 [(2006)]) a Iran Electronics Industries. V roku 2003 [Bank Saderat Iran] spracovala akreditív v prospech iránskej spoločnosti Mesbah Energy Company činnej v jadrovej oblasti (následne uložené sankcie v rezolúcii… 1737 [(2006)]).“

13 Vykonávacím nariadením č. 668/2010 prijatým 26. júla 2010 na vykonanie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 bolo obchodné meno spoločnosti Bank Saderat Iran uvedené v bode 5 časti I B prílohy tohto vykonávacieho nariadenia doplnené do zoznamu právnických osôb, subjektov a orgánov uvedených v tabuľke I prílohy V nariadenia č. 423/2007.

14 Dôvody zápisu Bank Saderat Iran na uvedený zoznam sú takmer totožné s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí 2010/413.

15 Listom z 27. júla 2010 Rada informovala Bank Saderat Iran o zaradení jej mena do zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe V nariadenia č. 423/2007.

16 Listami z 18. a 25. augusta a z 2., 9. a 30. septembra 2010 Bank Saderat Iran vyzvala Radu, aby ju oboznámila so skutočnosťami, z ktorých vychádzala pri prijatí reštriktívnych opatrení voči nej. Listom z 15. septembra 2010 uvedená banka zároveň požiadala Radu, aby opätovne preskúmala uvedené rozhodnutie.

17 Príloha II rozhodnutia 2010/413 bola revidovaná a zmenená rozhodnutím 2010/644 prijatým 25. októbra 2010. V odôvodnení 2 tohto rozhodnutia Rada uvádza, že zohľadnila pripomienky, ktoré jej predložili dotknuté strany.

18 Obchodné meno Bank Saderat Iran bolo prebraté do bodu 7 zoznamu subjektov uvedených v tabuľke I prílohy II rozhodnutia 2010/413, ako vyplýva z rozhodnutia 2010/644. V odôvodnení sa už neuvádza, že ide o banku vo vlastníctve Iránskeho štátu, kde iránska vláda vlastní podiel 94 %, ale že ju sčasti vlastní iránska vláda. Vo zvyšnej časti je odôvodnenie zhodné s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí 2010/413.

19 Nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené a nahradené nariadením č. 961/2010 prijatým 25. októbra 2010. Podľa článku 16 ods. 2 tohto nariadenia:

„Všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe VIII alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha VIII zahŕňa fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány… ktoré boli v súlade s článkom 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia… 2010/413… označené za osoby, subjekty alebo orgány:

a) ktoré sa podieľajú na činnostiach Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska nedovoleného šírenia zbraní, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú, alebo ktoré sa podieľajú na vývoji nosičov jadrových zbraní Iránom, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú, a to aj prostredníctvom zapojenia sa do obstarávania zakázaného tovaru a technológií, alebo ktoré sú vo vlastníctve alebo pod kontrolou takejto osoby, subjektu alebo orgánu, a to aj nezákonným spôsobom, alebo konajú v ich mene alebo na ich pokyn;

b) ktoré sú fyzickými alebo právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi, ktoré pomáhajú osobe, subjektu alebo orgánu uvedeným na zozname obísť alebo porušiť ustanovenia tohto nariadenia, rozhodnutia… 2010/413… alebo rezolúcií… 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010);

…“

20 Rada zapísala obchodné meno spoločnosti Bank Saderat Iran do bodu 7 zoznamu právnických osôb, subjektov a orgánov uvedených v prílohe VIII, B nariadenia č. 961/2010. Dôvody tohto zápisu sú takmer zhodné s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí 2010/413, tak ako vyplýva z rozhodnutia 2010/644.

21 Rada odpovedala na list Bank Saderat Iran z 15. septembra 2010 listom z 28. októbra 2010, v ktorom uviedla, že žiadosť tejto banky o odstránenie jej mena zo zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a zo zoznamu v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 sa po opätovnom preskúmaní zamieta. V tejto súvislosti Rada spresnila, že nesúhlasí s názorom Bank Saderat Iran, podľa ktorého jej aktivity týkajúce sa akreditívov neprispievali k šíreniu jadrových zbraní. V odpovedi na žiadosť o prístup k spisu Bank Saderat Iran Rada uvedenej banke poskytla kópie dvoch návrhov na prijatie reštriktívnych opatrení predložených členskými štátmi (ďalej len „návrhy oznámené 28. októbra 2010“).

22 Dňa 31. mája 2011 Rada oznámila Bank Saderat Iran v prílohe k duplike predloženej v rámci žaloby o neplatnosť vo veci, v ktorej bol vyhlásený napadnutý rozsudok, dokument Rady z 27. mája 2011 týkajúci sa výňatku z tretieho návrhu zapísania Bank Saderat Iran do zoznamu subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia (ďalej len „tretí návrh“).

23 Dňa 1. decembra 2011 Rada po vykonaní preskúmania rozhodla prostredníctvom rozhodnutia 2011/783 ponechať Bank Saderat Iran na zozname rozhodnutia 2010/413, a prostredníctvom vykonávacieho nariadenia Rady č. 1245/2011 na zozname nariadenia č. 961/2010.

24 Rada s odkazom na závery Európskej rady z 9. decembra 2011 prijala nové opatrenia prostredníctvom rozhodnutia 2012/35/SZBP z 23. januára 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 19, s. 22).

25 Dňa 23. marca 2012 prijala nové opatrenia prostredníctvom nariadenia č. 267/2012, ktoré zrušuje a nahradzuje nariadenie č. 961/2010. Zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov je upravené v článku 23 nariadenia č. 267/2012. Článok 23 ods. 2 teda znie:

„Všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe IX alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha IX zahŕňa fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány, ktoré boli v súlade s článkom 20 ods. 1 písm. b) a c) rozhodnutia Rady [2010/413] označené za osoby, subjekty alebo orgány:

a) ktoré sa podieľajú na činnostiach Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska nedovoleného šírenia zbraní, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú, alebo ktoré sa podieľajú na vývoji nosičov jadrových zbraní Iránom, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú, a to aj prostredníctvom zapojenia sa do obstarávania zakázaného tovaru a technológií, alebo ktoré sú vo vlastníctve alebo pod kontrolou takejto osoby, subjektu alebo orgánu, a to aj nezákonným spôsobom, alebo konajú v ich mene alebo na ich pokyn;

b) ktoré sú fyzickými alebo právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi, ktoré pomáhajú osobe, subjektu alebo orgánu uvedeným na zozname obísť alebo porušiť ustanovenia tohto nariadenia, rozhodnutia… 2010/413… alebo rezolúcií… č. 1737 (2006), č. 1747 (2007), č. 1803 (2008) a č. 1929 (2010);

…

d) iné osoby, subjekty a orgány, ktoré podporujú iránsku vládu, a osoby a subjekty, ktoré sú s nimi spojené, či už poskytovaním materiálnej, logistickej alebo finančnej podpory;

…“

26 Bank Saderat Iran je zapísaná v bode 7 tabuľky B hlavy I prílohy IX nariadenia č. 267/2012. Dôvody tohto zápisu sú takmer zhodné s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí 2010/413, tak ako vyplýva z rozhodnutia 2010/644.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

27 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. októbra 2010 Bank Saderat Iran podala žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu 2010/413 a vykonávaciemu nariadeniu č. 668/2010. Následne rozšírila svoje návrhy o zrušenie rozhodnutia 2010/644, nariadenia č. 961/2010, rozhodnutia 2011/783, vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011 a nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa jej tieto akty týkajú.

28 Všeobecný súd v prvom rade zamietol argumentáciu Rady a Komisie, podľa ktorej Bank Saderat Iran nebola oprávnená odvolávať sa na ochranu a záruky spojené so základnými právami.

29 Ďalej preskúmal žalobu podanú Bank Saderat Iran. Bank Saderat Iran uvádzala tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení povinnosti odôvodnenia, na porušení jej práva na obhajobu a jej práva na účinnú súdnu ochranu. Druhý žalobný dôvod bol založený na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o prijatie reštriktívnych opatrení voči nej. Tretí žalobný dôvod bol založený na porušení zásady proporcionality.

30 V rámci prvého žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia, na porušení jej práva na obhajobu a jej práva na účinnú súdnu ochranu Všeobecný súd posúdil každý z dôvodov týkajúcich sa Bank Saderat Iran, ktoré sa nachádzali v sporných aktoch a v návrhoch na prijatie reštriktívnych opatrení. Rozhodol, že Rada, pokiaľ ide o druhý dôvod týkajúci sa finančných služieb, porušila povinnosť odôvodnenia z dôvodu nedostatku presnosti. Z dôvodu tohto nedostatku presnosti bolo, pokiaľ ide o druhý dôvod, porušené aj právo Bank Saderat Iran na súdnu ochranu. Toto právo bolo okrem toho porušené, pokiaľ ide o rozhodnutie 2010/413, vykonávacie nariadenie č. 668/2010, rozhodnutie 2010/644 a nariadenie č. 961/2010 z dôvodu oneskoreného oznámenia tretieho návrhu na prijatie reštriktívnych opatrení. Napokon sa Všeobecný súd domnieval, že preskúmanie rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 trpí vadou, lebo spis neobsahoval žiaden nepriamy dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že Rada overila relevantnosť a dôvodnosť skutočností týkajúcich sa Bank Saderat Iran. V dôsledku toho Všeobecný súd, pokiaľ ide o rozhodnutie 2010/413, vykonávacie nariadenie č. 668/2010, rozhodnutie 2010/644 a nariadenie č. 961/2010, vyhovel prvému žalobnému dôvodu.

31 Všeobecný súd potom preskúmal druhý žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o prijatie reštriktívnych opatrení voči Bank Saderat Iran. Toto preskúmanie sa týkalo dôvodov, ktoré boli považované za dostatočne presné a ktoré neporušovali povinnosť odôvodnenia. Keďže žiaden z týchto dôvodov uvedených Radov proti žalobkyni neodôvodňoval prijatie reštriktívnych opatrení, ktoré sa jej týkali, Všeobecný súd vyhovel druhému žalobnému dôvodu a zrušil sporné akty v rozsahu, v akom sa týkali žalobkyne bez toho, aby bolo potrebné preskúmať tretí žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality.

32 Bank Saderat Iran tvrdila, že nariadenie č. 267/2012 sa vo vzťahu k nej javilo ako rozhodnutie prijaté vo forme nariadenia, a nie ako skutočné nariadenie. Z tohto dôvodu článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa nemohol uplatniť na predmetnú vec. Všeobecný súd v bode 123 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora nariadenie č. 267/2012, vrátane jeho prílohy IX, má charakter nariadenia, keďže jeho článok 51 druhý odsek stanovuje, že nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch, čo zodpovedá účinnosti nariadenia, ako je stanovená v článku 288 ZFEÚ. Preto sa článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie na predmetnú vec uplatní.

Návrhy účastníkov konania

O hlavnom odvolaní

33 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— rozhodol s konečnou platnosťou vo veci a zamietol žalobu podanú Bank Saderat Iran proti sporným aktom,

— zaviazal Bank Saderat Iran na náhradu trov konania, ktoré vynaložila Rada v konaní na prvom stupni a v rámci tohto odvolania.

34 Bank Saderat Iran navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal Radu na náhradu trov konania.

35 Komisia v plnom rozsahu podporuje návrhy predložené Radou v jej odvolaní.

36 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska navrhuje, aby Súdny dvor vyhovel odvolaniu, zrušil napadnutý rozsudok a zamietol žalobu podanú Bank Saderat Iran proti sporným aktom.

O vzájomnom odvolaní

37 Bank Saderat Iran navrhuje, aby Súdny dvor:

— vyhovel vzájomnému odvolaniu a zrušil rozsudok Všeobecného súdu vzhľadom na chyby uvedené vo vzájomnom odvolaní,

— zrušil sporné akty (každý jednotlivo) v rozsahu, v akom sa týkajú Bank Saderat Iran, a

— zaviazal Radu na náhradu trov konania, ktoré vynaložila Bank Saderat Iran v konaní o vzájomnom odvolaní.

38 Rada navrhuje, aby Súdny dvor vzájomné odvolanie zamietol a zaviazal Bank Saderat Iran na náhradu trov súvisiacich s týmto odvolaním.

O hlavnom odvolaní

39 Rada tvrdí, že napadnutý rozsudok je poznačený viacerými nesprávnymi právnymi posúdeniami.

O námietke neprípustnosti dôvodov založených na porušení základných práv

Napadnutý rozsudok

40 Všeobecný súd v bode v bode 44 napadnutého rozsudku zamietol argumentáciu Rady a Komisie, podľa ktorej Bank Saderat Iran nebola oprávnená odvolávať sa na ochranu a záruky spojené so základnými právami. V bode 39 tohto rozsudku rozhodol, že právo Únie neobsahuje pravidlo, ktoré by zabraňovalo právnickým osobám predstavujúcim inštitúcie tretích štátov odvolávať sa vo svoj prospech na ochranu a záruky spojené so základnými právami a v bode 40 uvedeného rozsudku, že v každom prípade Rada a Komisia neuviedli skutočnosti umožňujúce preukázať, že žalobkyňa bola skutočne inštitúciou iránskeho štátu.

Argumentácia účastníkov konania

41 V prvom rade Rada kritizuje body 34 až 43 napadnutého rozsudku. Domnieva sa, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že aj napriek tomu, že by bolo preukázané, že Bank Saderat Iran je inštitúciou iránskeho štátu, mohla sa vo svoj prospech odvolávať pred súdom Únie na ochranu a záruky spojené so základnými právami.

42 Rada svoje tvrdenie opiera o článok 34 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), ktorý vylučuje prijímanie sťažností na Európsky súd pre ľudské práva podávaných vládnymi organizáciami alebo podobnými subjektmi, a tiež o iné podobné ustanovenia, ako je článok 44 Amerického dohovoru o ľudských právach z 22. novembra 1969. *Ratio legis* spočíva v tom, že štát samotný nemôže byť nositeľom základných práv. Aj keby Zmluvy Únie a Charta základných práv Európskej únie neobsahovali rovnaké ustanovenia ako článok 34 EDĽP, uplatňuje sa rovnaká zásada.

43 Domnieva sa tiež, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia aj tým, že sa domnieval, že neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by umožňoval preukázať, že Bank Saderat Iran predstavuje vládnu organizáciu. V tejto súvislosti Rada uvádza:

— judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá svedčí o tom, že je potrebné dôsledne posúdiť konkrétne skutkové a právne okolnosti s cieľom určiť, či je určitý subjekt vládny alebo mimovládny;

— práce Komisie Organizácie Spojených národov pre medzinárodné právo a najmä komentáre týkajúce sa článku 2 písm. b) Dohovoru Organizácie Spojených národov o jurisdikčných imunitách štátov a ich majetku z 2. decembra 2004, podľa ktorých môže koncept „ustanovizní, inštitúcií štátu alebo iných subjektov“ zahŕňať štátne podniky alebo iné subjekty založené štátom, ktoré vykonávajú obchodné transakcie, a

— judikatúru Súdneho dvora v oblasti štátnej pomoci (rozsudok Francúzsko/Komisia, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 55).

44 Všeobecný súd sa teda nesprávne domnieval, že vzhľadom na to, že Bank Saderat Iran vykonáva obchodné činnosti, ktoré sa spravujú všeobecnou právnou úpravou, tieto činnosti nemožno označiť za „verejnú službu“, hoci sú potrebné na fungovanie štátneho hospodárstva. Všeobecný súd teda riadne nezohľadnil vplyv, ktorý iránska vláda vykonáva na Bank Saderat Iran, napriek zníženiu jej podielu v dôsledku privatizačného procesu.

45 Bank Saderat Iran nesúhlasí s argumentáciou Rady.

Posúdenie Súdnym dvorom

46 Treba uviesť, že žaloba podaná Bank Saderat Iran patrí do rámca článku 275 druhého odseku ZFEÚ (rozsudky Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 50, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 48).

47 Bank Saderat Iran uplatňuje žalobné dôvody založené na porušení jej práva na obhajobu a jej práva na účinnú súdnu ochranu. Na takéto práva sa môže odvolávať každá fyzická osoba alebo akýkoľvek subjekt, ktorý podáva žalobu na súd Únie (rozsudok Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 49).

48 To isté platí aj v prípade žalobných dôvodov založených na porušení podstatných formálnych náležitostí, akou je povinnosť odôvodnenia aktu (rozsudok Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 50).

49 Pokiaľ ide o žalobné dôvody založené na zjavne nesprávnom posúdení alebo na porušení všeobecnej zásady proporcionality, treba konštatovať, že otázka, či sa na ne môžu odvolávať štátne subjekty je otázkou, ktorá súvisí s podstatou sporu (rozsudky Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 51, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 51).

50 S ohľadom na tieto skutočnosti treba zamietnuť odvolací dôvod Rady bez toho, aby bolo potrebné preskúmať tvrdenie založené na pochybení Všeobecného súdu, keď rozhodol, že nebolo preukázané, že Bank Saderat Iran bola štátnym subjektom, pretože toto tvrdenie je neúčinné.

O povinnosti odôvodnenia, práve na obhajobu, práve na účinnú súdnu ochranu a prístup k spisu

Napadnutý rozsudok

51 O povinnosti odôvodnenia, práve na obhajobu, práve na účinnú súdnu ochranu a prístup k spisu v bodoch 47 až 49 napadnutého rozsudku judikatúru týkajúcu sa povinnosti odôvodniť akty stanovenej v článku 296 druhom odseku ZFEÚ. V bodoch 50 až 53 tohto rozsudku pripomenul judikatúru týkajúcu sa práv na obhajobu a povinnosti oznámiť skutočnosti zohľadnené v neprospech dotknutého subjektu, aby tento subjekt mohol účinne vyjadriť svoj názor na tieto skutočnosti.

52 V bodoch 61 a 62 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že na posúdenie dodržania povinnosti odôvodnenia a povinnosti oznámiť Bank Saderat Iran skutočnosti zohľadnené v jej neprospech treba vziať do úvahy okrem odôvodnenia uvedeného v sporných aktoch aj dva návrhy o prijatí reštriktívnych opatrení oznámené Radou Bank Saderat Iran listom z 28. októbra 2010, ako aj tretí návrh pripojený Radou k jej duplike predloženej 31. mája 2011. Podľa Všeobecného súdu boli tieto návrhy predložené delegáciám členských štátov v rámci prijatia reštriktívnych opatrení týkajúcich sa Bank Saderat Iran a v dôsledku toho predstavujú skutočnosti, na ktorých sú tieto opatrenia založené.

53 V bode 63 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol:

„… je pravda, že tri návrhy boli [Bank Saderat Iran] oznámené po podaní žaloby, resp. pokiaľ ide o návrh pripojený k duplike, po úprave žalobných návrhov, ktorá nasledovala po prijatí rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010. Z toho vyplýva, že tieto návrhy nemôžu oprávnene doplňovať odôvodnenie rozhodnutia 2010/413, vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 a, pokiaľ ide o návrh pripojený k duplike, rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010. Môžu však byť zohľadnené v rámci posúdenia zákonnosti neskorších aktov, t. j. rozhodnutia 2011/783, vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011 a nariadenia č. 267/2012 v prípade troch návrhov, ako aj rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010 v prípade návrhov oznámených 28. októbra 2010.“

54 V bodoch 64 až 73 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal každý z dôvodov uvedených v sporných aktoch a v návrhoch na prijatie reštriktívnych opatrení. Body 64 až 66 znejú takto:

„64 [Sporné] akty uvádzajú štyri nasledujúce dôvody týkajúce sa [Bank Saderat Iran]:

— [Bank Saderat Iran] je vo vlastníctve iránskeho štátu, a to buď v rozsahu 94 % v zmysle rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, alebo v čiastočnom vlastníctve v zmysle neskorších aktov [ďalej len ‚prvý dôvod‘],

— [Bank Saderat Iran] poskytovala finančné služby subjektom, ktoré uskutočňovali nákupy pre iránsky jadrový program a program balistických rakiet, vrátane subjektov označených v rezolúcii 1737 (2006)… [ďalej len ‚druhý dôvod‘],

— ešte v marci 2009 vykonávala [Bank Saderat Iran] platby a akreditívy Organizácie obranného priemyslu (ďalej len ‚DIO‘) a Iran Electronic Industries (ďalej len ‚IEI‘), voči ktorým boli prijaté reštriktívne opatrenia [ďalej len ‚tretí dôvod‘],

— v marci 2003 [Bank Saderat Iran] spracovala akreditív v prospech iránskej spoločnosti Mesbah Energy Company činnej v jadrovej oblasti [ďalej len ‚štvrtý dôvod‘].

65 Dôvody uvedené v návrhoch na prijatie reštriktívnych opatrení pripojené k listu Rady z 28. októbra 2010 sa úplne prekrývajú s dôvodmi uvedenými v [sporných] aktoch.

66 Tretí návrh na prijatie reštriktívnych opatrení pripojený k duplike uvádza ešte piaty dôvod, podľa ktorého žalobkyňa poskytla finančné služby Sanam Industria Group.“

55 V bode 73 Všeobecný súd rozhodol, že Rada porušila povinnosť odôvodnenia, ako aj povinnosť oznámiť Bank Saderat Iran skutočnosti zohľadnené v jej neprospech, pokiaľ ide o druhý dôvod, pretože bol príliš nejasný, ale pokiaľ ide o ostatné dôvody, tieto povinnosti boli dodržané.

56 Pokiaľ ide o prístup k spisu, Všeobecný súd v bode 79 napadnutého rozsudku uviedol, že Rada v požadovanom čase neumožnila Bank Saderat Iran prístup k návrhom na prijatie reštriktívnych opatrení, pretože dva návrhy boli oznámené v prílohe listu z 28. októbra 2010 a tretí v prílohe dupliky, hoci lehota, ktorú Rada stanovila žalobkyni na predloženie pripomienok po prijatí rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, uplynula 15. septembra 2010.

57 Všeobecný súd, pokiaľ ide o možnosť Bank Saderat Iran účinne vyjadriť svoje stanovisko, v bodoch 82 a 83 napadnutého rozsudku uviedol, že Bank Saderat Iran dostala príležitosť účinne vyjadriť svoje stanovisko, avšak s výnimkou jednak druhého dôvodu predloženého Radou, ktorý bol príliš nejasný, a jednak s výnimkou troch návrhov na prijatie reštriktívnych opatrení, keďže nimi nedisponovala pred 15. septembrom 2010.

58 Všeobecný súd sa v bode 86 napadnutého rozsudku domnieval, že Rada pri opätovnom preskúmaní, ktoré vykonala, zohľadnila pripomienky Bank Saderat Iran. Tento súd predovšetkým v bode 85 tohto rozsudku uviedol, že Rada opravila údaj týkajúci sa vlastníctva základného imania Bank Saderat Iran iránskym štátom, ktorého presnosť táto banka napadla.

59 V bode 90 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že právo Bank Saderat Iran na účinnú súdnu ochranu bolo porušené vzhľadom na nejasnú povahu druhého dôvodu predloženého Radou, ako aj neskorým oznámením troch návrhov na prijatie reštriktívnych opatrení.

Argumentácia účastníkov konania

60 V prvom rade pod nadpisom „Povinnosť odôvodnenia“ Rada uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že každý zo žalobných dôvodov posúdil samostatne namiesto toho, aby ich posúdil ako celok. Je zjavné, že tieto žalobné dôvody spolu súvisia. Osobitne tretí a štvrtý predstavujú konkrétnejší opis správania uvedeného v druhom dôvode. Okrem toho, aj keď tento druhý dôvod neuvádzal názov subjektov uvedených na zoznamoch Organizácie Spojených národov a Únie, ktorým Bank Saderat Iran poskytuje bankové služby, uvedená banka mala spochybniť uvedený dôvod, ak žiaden z jej klientov nebol uvedený na zoznamoch Organizácie Spojených národov alebo Únie.

61 Komisia tvrdí, že stanovisko prijaté Všeobecným súdom v bode 73 napadnutého rozsudku, podľa ktorého je žaloba o neplatnosť vo vzťahu k niektorým žalobným dôvodom dôvodná, zatiaľ čo vo vzťahu k druhému dôvodu je nedôvodná, nie je udržateľné. Nemožno dospieť k záveru, že Rada sa voči Bank Saderat Iran dopustila porušenia povinnosti odôvodnenia a povinnosti oznámenia, pokiaľ ide o každý dôvod samostatne.

62 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania Spojené kráľovstvo tiež spochybňuje záver Všeobecného súdu, podľa ktorého je druhý dôvod príliš nejasný, hoci tento dôvod treba vykladať v spojení s nasledujúcimi žalobnými dôvodmi.

63 V druhom rade Rada pod nadpisom „Prístup k spisu“ spochybňuje rozhodnutie Všeobecného súdu v bode 61 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „pri posúdení dodržiavania povinnosti odôvodnenia a povinnosti oznámiť dotknutému subjektu skutočnosti v jeho neprospech je okrem dôvodov uvedených v napadnutých aktoch potrebné zohľadniť aj tri návrhy na prijatie reštriktívnych opatrení, ktoré Rada oznámila [Bank Saderat Iran]“.

64 Tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil judikatúru, ktorú cituje v bode 52 napadnutého rozsudku, ktorá bola vydaná v kontexte prvých vecí týkajúcich sa terorizmu, hoci nebol predložený žiaden dôvod odôvodňujúci zápis do zoznamu osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia a že za týchto okolností sú pojmy „dôvody“ a „skutočnosti“ zameniteľné. V prejednávanej veci akty obsahovali dôvody, takže nič neodôvodňovalo oznámenie návrhov na prijatie reštriktívnych opatrení, ktoré v každom prípade nemali žiadnu pridanú hodnotu.

65 Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré neboli uvedené v odôvodnení Rady, ani tieto skutočnosti nebolo potrebné oznamovať samostatne, pretože sa nemožno *ex offo* domnievať, že Rada ich použila ako odôvodnenie alebo ako dôkazný materiál. Podľa Rady mal Všeobecný súd uplatniť judikatúru, ktorú citoval v bode 53 napadnutého rozsudku, podľa ktorej v prípade, že odôvodnenie je dostatočne presné, Rada je povinná umožniť prístup ku všetkým administratívnym dokumentom týkajúcim sa dotknutého opatrenia, ktoré nemajú dôvernú povahu, iba na žiadosť dotknutého subjektu (rozsudok Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 97).

66 Spojené kráľovstvo s odkazom na bod 111 rozsudku Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518) uplatňuje, že pokiaľ ide o zoznamy subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, sprístupnené by malo byť len odôvodnenie zápisu do týchto zoznamov predložené Radou a nie návrhy na zápis daných subjektov.

67 Bank Saderat Iran súhlasí s argumentáciou Všeobecného súdu. Uvedená banka tvrdí, že tretí a štvrtý dôvod nijakým spôsobom viac nespresňujú druhý dôvod.

68 Bank Saderat Iran tvrdí, že Rada bola povinná poskytnúť návrhy zápisov do uvedených zoznamov k dátumu tohto zápisu alebo krátko potom, lebo šlo o jediné skutočnosti, z ktorých pozostával spis. Pokiaľ ide o tvrdenie Rady, podľa ktorého nebolo získanie týchto návrhov na zápis pre Bank Saderat Iran nijako užitočné, Bank Saderat Iran odpovedá, že Rade neprináleží posudzovať skutočnosti v spise, ktoré môžu byť pre žalobcu relevantné. Umožniť Rade vybrať si skutočnosti v spise, ktoré hodlá zohľadniť, by bolo v rozpore s právom na obhajobu.

69 Bank Saderat Iran nesúhlasí s tvrdením, podľa ktorého sa mala v prejednávanej veci uplatniť judikatúra vyplývajúca z rozsudku Bank Melli Iran/Rada (T-390/08, EU:T:2009:401), lebo uvedená banka nemala k dispozícii dostatočne presné informácie, ktoré by jej umožnili užitočne vyjadriť svoje stanovisko k skutočnostiam zohľadneným v jej neprospech. Zdôrazňuje, že tak Všeobecný súd, ako aj Rada vychádzali zo skutočnosti, že návrhy na zápis do zoznamov subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, sú dôkazmi, hoci to tak nebolo.

Posúdenie Súdnym dvorom

70 Podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu vyplýva zo zásady dodržiavania práva na obhajobu a cieľom je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný, prípadne či má vadu, ktorá by umožnila napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a jednak umožniť tomuto súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri rozsudky Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49 a citovanú judikatúru, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 74).

71 Odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ sa však musí prispôsobiť povahe sporného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočný charakter odôvodnenia musí byť posúdený nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53 a citovanú judikatúru). Akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého vo vzťahu k nej (rozsudky Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 71, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96 bod 75).

72 Pokiaľ ide o reštriktívne opatrenia, bez toho, aby bolo potrebné detailne odpovedať na pripomienky uvedené dotknutou osobou, povinnosť odôvodnenia zakotvená v článku 296 ZFEÚ za každých okolností stanovuje, a to aj v prípadoch, keď je odôvodnenie aktu Únie rovnaké ako odôvodnenie poskytnuté medzinárodným orgánom, že toto odôvodnenie uvádza individuálne, osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré príslušné orgány konštatujú, že proti dotknutej osobe sa majú prijať reštriktívne opatrenia. Súd Únie preto musí najmä overiť dostatočne presný a konkrétny charakter uvádzaných dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 116 a 118; ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 76).

73 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd pri preskúmaní druhého dôvodu nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, lebo Rada pred ním neuplatnila, že druhý až štvrtý dôvod sa majú vykladať vo vzájomnej súvislosti.

74 V každom prípade aj za predpokladu, že by uvedený druhý dôvod – ako tvrdí Rada – mal byť chápaný vo svetle tretieho a štvrtého dôvodu, výklad uvedených dôvodov vo vzájomnej súvislosti by Bank Saderat Iran neumožnil konkrétne zistiť, aké bankové služby táto banka poskytovala pre aké subjekty „ktoré uskutočňovali nákupy pre iránsky jadrový program a program balistických rakiet“, z ktorých niektoré sú „označen[é] v rezolúcii 1737 (2006)…“. Všeobecnému súdu nemožno za týchto podmienok vyčítať, že v bode 73 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že druhý dôvod zápisu do uvedených zoznamov je príliš nejasný.

75 Napokon, pokiaľ ide o prístup k spisu, Všeobecný súd v bodoch 77, 83 a 102 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že Rada je pred prijatím reštriktívnych opatrení povinná zabezpečiť, že skutočnosti zohľadnené v neprospech Bank Saderat Iran mohli byť dotknutej banke oznámené včas tak, aby mohla účinne vyjadriť svoje stanovisko, a že včasným neposkytnutím troch návrhov na prijatie reštriktívnych opatrení bolo porušené právo Bank Saderat Iran na obhajobu a jej právo na účinnú súdnu ochranu, čo ovplyvnilo zákonnosť rozhodnutia 2010/413, vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú Bank Saderat Iran.

O vadách ovplyvňujúcich preskúmanie vykonané Radou

Napadnutý rozsudok

76 Stále v rámci dôvodu založenom na porušení povinnosti odôvodnenia, práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu Všeobecný súd zhrnul tvrdenie Bank Saderat Iran takto:

„91 [Bank Saderat Iran] uvádza, že Rada nevykonala skutočné preskúmanie okolností predmetného prípadu, ale obmedzila sa na prijatie návrhov predložených členskými štátmi. Táto vada ovplyvnila tak predbežné preskúmanie pred prijatím reštriktívnych opatrení voči nej, ako aj ich pravidelné preskúmavanie."

77 Všeobecný súd rozhodol:

„95 V prejednávanom prípade jednak spis neobsahuje žiadne indície naznačujúce, že Rada preverila relevantnosť a dôvodnosť skutočností týkajúcich sa [Bank Saderat Iran], ktoré jej boli predložené pred prijatím rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010. Naopak, chybné označenie rozsahu účasti iránskeho štátu na základnom imaní [Bank Saderat Iran], ktoré bolo v týchto aktoch uvedené a ktorého nepresnosť Rada nepopiera, svedčí o tom, že sa neuskutočnilo žiadne preverenie v tomto zmysle.

96 Ďalej z bodov 84 až 86 vyššie vyplýva, že pri prijatí neskorších [sporných] aktov Rada s prihliadnutím na pripomienky [Bank Saderat Iran] opätovne preskúmala okolnosti daného prípadu, keďže opravila údaj o účasti iránskeho štátu na základom imaní [Bank Saderat Iran] a vyjadrila sa k jej tvrdeniu o činnostiach týkajúcich sa akreditívov.

…

98 Za týchto okolností je v prípade rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 potrebné prijať tvrdenia [Bank Saderat Iran] týkajúce sa vád, ktoré mali vplyv na preskúmanie vykonané Radou, pričom v zostávajúcej časti je ich potrebné zamietnuť."

78 V bode 100 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že Rada pri prijímaní rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 nedodržala povinnosť preskúmať relevantnosť a dôvodnosť informácií a dôkazov voči Bank Saderat Iran, ktoré jej boli predložené, čo spôsobuje protiprávnosť týchto aktov.

Argumentácia účastníkov konania

79 Rada, podporovaná Komisiou, sa domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 94 a 95 napadnutého rozsudku vyžadoval, aby spis obsahoval údaje, ktoré by naznačovali, že Rada overila skutočnosti, ktoré jej boli predložené. Tvrdí, že nemožno určiť, aké údaje treba predložiť na preukázanie, že členovia Rady skutočne toto overenie vykonali, a okrem toho že niektoré skutočnosti pochádzali z dôverných zdrojov, ku ktorým nemali všetci členovia Rady prístup.

80 Bank Saderat Iran tvrdí, že právna zásada, podľa ktorej by mala Rada posúdiť relevantnosť a dôvodnosť informácií a dôkazov, ktoré sú jej predložené, nie je spochybnená. Domnieva sa, že Všeobecný súd bol oprávnený odvolávať sa na nedostatok dôkazov s ohľadom na skutočnosti, že Rada vykonala primerané overenie, na účely svojho záveru, že Rada takto nepostupovala. Ďalej uvádza, že Rada uznáva, že nijako neoverila tvrdenia obsiahnuté v návrhoch, ktoré jej boli predložené v súvislosti s označením Bank Saderat Iran ako subjektu podliehajúcemu reštriktívnym opatreniam, a to konkrétne preto, že nemala prístup k dôkazom, o ktoré sa tieto tvrdenia opierali, lebo boli považované za dôverné.

Posúdenie Súdnym dvorom

81 Z napadnutého rozsudku vyplýva, že Bank Saderat Iran bola zapísaná do zoznamu subjektov, ktoré sú predmetom reštriktívnych opatrení, prijatím rozhodnutia 2010/413 a vykonávacím nariadením č. 668/2010, len na základe návrhov na zápis predložených členskými štátmi. Všeobecný súd však bližšie nevysvetľuje, prečo táto skutočnosť môže predstavovať jeden z dôvodov zrušenia uvedený v článku 263 ZFEÚ.

82 Ako uvádza generálna advokátka v bode 95 svojich návrhov, zdá sa, že preskúmanie relevantnosti a dôvodnosti skutočností týkajúcich sa Bank Saderat Iran, ktoré boli predložené Rade pred prijatím rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, nepredstavuje podstatnú formálnu náležitosť prijatia týchto aktov, ktorej nedodržanie by mohlo viesť k ich vyhláseniu za neplatné. Všeobecný súd nepreukázal, že by takáto náležitosť bola stanovená v Zmluve o FEÚ alebo akte sekundárneho práva.

83 Všeobecný súd nepreukázal ani, v čom by táto skutočnosť mohla prispieť k porušeniu povinnosti odôvodnenia, práva Bank Saderat Iran na obhajobu alebo jej práva na účinnú súdnu ochranu, ktoré Bank Saderat Iran uplatňovala vo svojom prvom žalobnom dôvode, alebo k porušeniu akéhokoľvek iného právneho pravidla.

84 Keďže Všeobecný súd nepreukázal, že niektorý z dôvodov zrušenia uvedený v článku 263 ZFEÚ má vplyv na platnosť rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 z dôvodu nepreskúmania relevantnosti a dôvodnosti skutočností týkajúcich sa Bank Saderat Iran, je potrebné konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 94 napadnutého rozsudku rozhodol, že pri prijímaní prvého aktu, ktorým boli prijaté reštriktívne opatrenia voči subjektom, ktoré sa údajne zúčastňovali na šírení jadrových zbraní, sa Rada musí uistiť o relevantnosti a dôvodnosti informácií a dôkazov, ktoré sú jej predložené členským štátom alebo vysokým predstaviteľom Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku. V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil rovnakého nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 100 napadnutého rozsudku rozhodol, že Rada pri prijímaní rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 nedodržala povinnosť preskúmať relevantnosť a dôvodnosť informácií a dôkazov voči Bank Saderat Iran, ktoré jej boli predložené, čo spôsobuje protiprávnosť týchto aktov.

O zjavne nesprávnom posúdení

Napadnutý rozsudok

85 V bode 106 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že vzhľadom na nedostatok odôvodnenia druhého dôvodu, uplatňovaného Radou voči Bank Saderat Iran, je potrebné sa obmedziť na preskúmanie dôvodnosti prvého, tretieho, štvrtého a piateho uvedeného dôvodu.

86 V bode 107 uvedeného rozsudku rozhodol, že prvý dôvod, podľa ktorého je Bank Saderat Iran bankou, v ktorej iránsky štát vlastní podiel 94 %, tak spočíva na nesprávnom skutkovom zistení, a nemôže teda odôvodniť reštriktívne opatrenia, ktoré boli voči Bank Saderat Iran prijaté na základe rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010.

87 Pokiaľ ide o štvrtý dôvod týkajúci sa Mesbah Energy Company, Všeobecný súd v bode 109 tohto rozsudku rozhodol, že Rada nepredložila žiadny dôkaz alebo informáciu, ktorá by preukazovala poskytnutie takýchto služieb, teda že Bank Saderat Iran vedela o účasti Mesbah Energy Company, voči ktorej v roku 2003 ešte neboli uložené reštriktívne opatrenia, na šírení jadrových zbraní.

88 V bode 110 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že rovnaké zistenie je uplatniteľné aj na piaty dôvod, pokiaľ ide o zákonnosť rozhodnutia 2011/783, vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011 a nariadenia č. 267/2012. Hoci Bank Saderat Iran popiera poskytnutie finančných služieb spoločnosti Sanam Industria Group po prijatí reštriktívnych opatrení voči nej, Rada nepredložila žiadny dôkaz preukazujúci opak alebo skutočnosť, že Bank Saderat Iran vedela o účasti Sanam Industria Group na šírení jadrových zbraní, dokonca ešte pred prijatím reštriktívnych opatrení voči nej.

89 Pokiaľ ide o tretí dôvod, Bank Saderat Iran nepopiera, že DIO a IEI sa zúčastňovali na šírení jadrových zbraní, ale to, že služby, ktoré týmto dvom subjektom poskytla, odôvodňovali prijatie reštriktívnych opatrení voči nej. V tejto súvislosti v podstate uviedla, že uvedené služby predstavovali bežné bankové služby, ktoré boli poskytnuté v minulosti v súvislosti so spravovaním exportných akreditívov vydaných tretími bankami, a že sa netýkali transakcií spojených so šírením jadrových zbraní. Aby bolo možné overiť dôvodnosť týchto tvrdení, Všeobecný súd požiadal Radu o predloženie konkrétnych informácií, ktoré súvisia s akreditívmi spracovanými Bank Saderat Iran pre DIO a IEI. Rada v odpovedi na žiadosť Všeobecného súdu tieto informácie nepredložila, a preto tento súd v bode 116 napadnutého rozsudku rozhodol, že nemožnosť overiť dôvodnosť tvrdení Bank Saderat Iran sa pripisuje Rade, ktorá si nesplnila povinnosť predložiť relevantné dôkazy a informácie.

90 Vzhľadom na tieto skutočnosti Všeobecný súd dospel v bode 116 napadnutého rozsudku k záveru, že je potrebné druhému žalobnému dôvodu vyhovieť.

Argumentácia účastníkov konania

91 Pokiaľ ide o štvrtý dôvod týkajúci sa akreditívu v prospech spoločnosti Mesbah Energy Company, Rada uvádza, že Všeobecný súd riadne nezohľadnil protiprávnu povahu činností, lebo dôkazy pochádzajú z dôverných zdrojov a nemôžu byť vždy sprístupnené. Rovnako zdôrazňuje zásadu vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi a inštitúciami, ako aj zásadu lojálnej spolupráce. Rada okrem toho tvrdí, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva neexistuje absolútne právo na sprístupnenie dôkazov. Ak sa takáto zásada uplatňuje v trestnoprávnej oblasti, uplatňuje sa a *fortiori* na dotknuté reštriktívne opatrenia, ktoré sú dočasnými ochrannými opatreniami.

92 Pokiaľ ide o tretí dôvod týkajúci sa spravovania akreditívu v marci 2009 pre DIO, na ktorú sa vzťahovala rezolúcia 1737 (2006), a pre IEI, na ktorú sa vzťahovalo rozhodnutie 2008/475, Rada konštatuje, že Bank Saderat Iran nepopierala ich existenciu, ale tvrdila, že išlo o bežné bankové služby poskytnuté v rámci exportných akreditívov. Rada podporovaná Spojeným kráľovstvom tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že Rada mala predložiť konkrétne informácie, ktoré súvisia s týmito akreditívmi. Rada sa domnieva, že spravovanie týchto akreditívov jej ako také postačovalo na odôvodnenie reštriktívnych opatrení voči Bank Saderat Iran. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že viacero ustanovení, ako napr. článok 1 ods. 4 a článok 15 ods. 1 rozhodnutia 2010/413, článok 4 nariadenia č. 267/2012, bod 7 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1737 (2006) a bod 5 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1747 (2007), zakazujú vývoz z Iránu, a konkrétne nákup z Iránu alebo prepravu z Iránu materiálov citlivých z hľadiska nedovoleného šírenia zbraní, a to aj v iných krajinách, ako aj zbraní a zariadení, takže je nesprávne predpokladať, že akreditívy umožňujúce vývozy zo strany DIO a IEI nijakým spôsobom nesúviseli so šírením a vývojom jadrových zbraní Iránskou islamskou republikou. Rada sa domnieva, že Všeobecný súd nesprávne nahradil posúdenie Rady vlastným posúdením vo vzťahu ku skutočnostiam odôvodňujúcim nariadenie zmrazenia finančných prostriedkov ako dočasného ochranného opatrenia, čím nedodržal vlastnú judikatúru (pozri v tomto zmysle rozsudok People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 138).

93 Spojené kráľovstvo zdôrazňuje, že Bank Saderat Iran je veľmi dôležitou iránskou bankou, ktorá má v Iráne kľúčové postavenie, ktoré jej umožňuje podporovať jadrové činnosti, ktoré by mohli viesť k šíreniu jadrových zbraní. Bank Saderat Iran v podstate je kontrolovaná iránskou vládou a hrozí

riziko, že by vzhľadom na svoje postavenie mohla poskytovať takúto podporu. Vzhľadom na legitímny a veľmi dôležitý cieľ vytvoriť nátlak na Irán, aby ukončil jadrové činnosti, ktoré by mohli viesť k šíreniu jadrových zbraní, to z pohľadu tohto členského štátu odôvodňuje dočasné ochranné opatrenia s cieľom udržiavať mier a medzinárodnú bezpečnosť. Rozhodnutia tohto druhu spadajú do posudzovacej právomoci Rady.

94 Komisia uvádza, že na činnosti Bank Saderat Iran treba nazerať z globálnejšej perspektívy a nemožno ich preskúmať ako individuálne činnosti vytrhnuté z kontextu. Pripomína, že Bezpečnostná rada mala v úmysle zapísať Bank Saderat Iran do uvádzaných zoznamov.

95 Zapísanie bánk do zoznamov možno vysvetliť tým, že Irán potrebuje bankové služby na dovoz uránu, technológie a iných materiálov. Podľa Komisie vylúčenie takej banky ako Bank Saderat Iran z jedného z hlavných finančných trhov racionálne súvisí s cieľom medzinárodného spoločenstva zabrániť vývoju a šíreniu jadrových zbraní. Rada nemá byť povinná preukázať, že služby a transakcie, o ktoré vo veci ide, „priamo“ súviseli so šírením jadrových zbraní, ako si to zrejme želá Všeobecný súd. Stačí, aby subjekt, ktorý sa má zapísať na zoznam, poskytoval služby tretím osobám, akými sú v predmetnej veci DIO a IEI, o ktorých je známe, že sa zúčastňujú na šírení jadrových zbraní.

96 Bank Saderat Iran nesúhlasí s tvrdeniami predloženými Radou, Komisiou a Spojeným kráľovstvom.

Posúdenie Súdnym dvorom

97 Argumentácia Rady sa týka výlučne posúdenia dôvodnosti tretieho a štvrtého dôvodu Všeobecným súdom.

98 Pokiaľ ide o skutočnosti zohľadnené na odôvodnenie zaradenia Bank Saderat Iran do uvedených zoznamov a o dôkaz odôvodnenosti tohto zaradenia, treba pripomenúť, že účinnosť súdneho preskúmania zaručená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie najmä vyžaduje, aby sa súd Únie uistil, že rozhodnutie, ktoré má pre dotknutú osobu alebo dotknutý subjekt individuálny dosah, sa opiera o dostatočne silný skutkový základ. Je preto potrebné overiť skutočnosti uvádzané v zhrnutí dôvodov, o ktoré sa predmetné rozhodnutie opiera tak, aby súdne preskúmanie nebolo obmedzené len na abstraktné posúdenie pravdepodobnosti uvádzaných dôvodov, ale aby sa týkalo otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie tohto rozhodnutia, podložené (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119; Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 64; Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 73; Anbouba/Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, bod 45; Anbouba/Rada, C-630/13 P, EU:C:2015:247, bod 46; Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 42, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 109).

99 Súdu Únie teda prináleží v rámci tohto preskúmania prípadne vyzvať príslušný orgán Únie, aby predložil informácie a dôkazy, či už dôverné alebo nie, ktoré sú relevantné pre toto preskúmanie (pozri rozsudky Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 120; Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 65, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 110).

100 Ak príslušný orgán Únie nemôže vyhovieť žiadosti súdu Únie, musí sa tento súd opierať len o skutočnosti, ktoré mu boli oznámené (pozri rozsudky Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 123; Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 68, ako aj Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 111).

101 Pokiaľ ide o štvrtý dôvod týkajúci sa Mesbah Energy Company, Rada nepopiera, že nepredložila dôkaz, ako to konštatoval aj Všeobecný súd v bode 109 napadnutého rozsudku. Naopak uvádza, že dôkazy o tom, že Bank Saderat Iran podporovala jadrové činnosti Iránskej islamskej republiky, pochádzajú z dôverných zdrojov, ktorých uverejnenie by umožnilo identifikovať osoby, ktoré ich poskytli, a ohrozilo by tieto osoby najmä na živote a bezpečnosti.

102 V tejto súvislosti treba konštatovať, že toto tvrdenie bolo po prvýkrát uvedené v štádiu odvolania. Ak sa však podľa ustálenej judikatúry účastníkovi umožní predložiť dôvod alebo tvrdenia, ktoré neboli predložené v konaní pred Všeobecným súdom, po prvýkrát v konaní pred Súdnym dvorom, povolí sa mu predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, spor v širšom rozsahu, než bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolacieho konania je pritom právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov a tvrdení prejednávaných na prvom stupni (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 126 a citovaná judikatúra).

103 V dôsledku toho je tvrdenie založené na dôvernosti dôkazov neprípustné.

104 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 109 napadnutého rozsudku rozhodol, že štvrtý dôvod neodôvodňuje prijatie reštriktívnych opatrení voči Bank Saderat Iran.

105 Pokiaľ ide o tretí dôvod, Všeobecný súd sa domnieval, že vzhľadom na nedostatok konkrétnych informácií o akreditívoch, ktoré Bank Saderat Iran spravovala pre DIO a IEI, nemohol overiť dôvodnosť tvrdení Bank Saderat Iran. Treba zamietnuť tvrdenia Rady, Komisie a Spojeného kráľovstva založené na článku 1 ods. 4 a článku 15 ods. 1 rozhodnutia 2010/413, článku 4 nariadenia č. 267/2012, ako aj bodoch 5, 7 a 14 rezolúcií Bezpečnostnej rady 1737 (2006), 1747 (2007) a 1929 (2010), ktoré mali preukázať, že spravovanie exportných akreditívov pre DIO a IEI zo strany Bank Saderat Iran samo osebe predstavuje podporu jadrových činností Iránskej islamskej republiky, ktoré by mohli viesť k šíreniu jadrových zbraní. Rada nepredložila Všeobecnému súdu žiaden dôkaz, ktorým by preukázala, že tieto akreditívy sa týkali tovaru, ktorého vývoz z Iránu bol podľa ustanovení citovaných aktov a rezolúcií zakázaný, ani nepreukázal, že služby poskytnuté Bank Saderat Iran v prospech DIO a IEI predstavujú takúto podporu. Z tohto dôvodu sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 116 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že je potrebné vyhovieť druhému žalobnému dôvodu.

106 Z toho vyplýva, že argumentáciu Rady týkajúcu sa posúdenia dôvodnosti štvrtého a tretieho dôvodu Všeobecným súdom treba zamietnuť.

O záveroch vyplývajúcich z preskúmania hlavného odvolania

107 Z preskúmania odvolania vyplýva, že Všeobecný súd sa v bode 100 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, ktorým je postihnuté jeho odôvodnenie tým, že pri prijímaní rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 Rada nedodržala povinnosť preskúmať relevantnosť a dôvodnosť informácií a dôkazov voči Bank Saderat Iran, ktoré jej boli predložené. Treba preto overiť, či výrok rozsudku ostáva platným na základe dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré nie sú poznačené nesprávnym právnym posúdením.

108 Z napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd zrušil sporné akty na základe spojenia viacerých dôvodov.

109 Všeobecný súd preto v bode 100 napadnutého rozhodnutia nesprávne rozhodol, že vada, ktorou je poznačené rozhodnutie Rady, odôvodňuje zrušenie rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 vo vzťahu k Bank Saderat Iran, avšak v bode 102 napadnutého rozsudku zrušil rovnaké

akty z dôvodu iných vád, pričom Súdny dvor v tomto ohľade nekonštatoval žiadne nesprávne právne posúdenie. Z toho vyplýva, že vada konštatovaná v bode 100 napadnutého rozsudku nemá vplyv na výrok tohto rozsudku.

110 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že hlavné odvolanie je potrebné zamietnuť.

O vzájomnom odvolaní

111 Bank Saderat Iran uvádza dva dôvody na podporu svojho vzájomného odvolania. Prvý dôvod je založený na tom, že sporné akty nie sú dôvodné. Druhý dôvod je založený na časovom účinku napadnutého rozsudku.

O prvom dôvode týkajúcom sa skutočnosti, že sporné akty nie sú dôvodné

Argumentácia účastníkov konania

112 Vo svojom prvom dôvode Bank Saderat Iran uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že sa v bode 95 napadnutého rozsudku opieral o nesprávny predpoklad, že informácie, ktorými Rada disponovala, z právneho hľadiska predstavovali dôkazy, ktorých relevantnosť a dôvodnosť mohla Rada preskúmať. Spis však neobsahoval žiaden dôkaz, takže preskúmanie dôkazov nebolo podľa definície možné. Všeobecný súd by mal zrušiť tak pôvodné akty, ako aj akty, ktoré časovo na ne nadväzujú.

113 Rada sa domnieva, že prvý dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

114 V súvislosti s prvým dôvodom treba uviesť, že podľa článku 169 ods. 1 a článku 178 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora môže byť predmetom odvolania alebo vzájomného odvolania len čiastočné alebo úplné zrušenie rozhodnutia Všeobecného súdu.

115 V predmetnej veci Bank Saderat Iran na Všeobecnom súde dosiahla zrušenie označení ako osoby podliehajúcej reštriktívnym opatreniam v zmysle návrhov uvedených v jej žalobe. Svojím prvým dôvodom vzájomného odvolania v skutočnosti požaduje len nahradenie odôvodnenia bez toho, aby toto nahradenie viedlo čo len k čiastočnému zrušeniu rozhodnutia Všeobecného súdu. Prvý dôvod vzájomného odvolania sa preto musí zamietnuť ako neprípustný.

O druhom dôvode týkajúcom sa časového účinku napadnutého rozsudku

Argumentácia účastníkov konania

116 Vo svojom druhom dôvode Bank Saderat Iran tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že sa v bodoch 121 až 124 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa uplatní na sporné akty, ktoré majú formu nariadenia. Podľa nej individuálne určenie, ktoré ako vo veci samej má podobu individuálneho rozhodnutia vo forme nariadenia, by sa nemalo považovať za súčasť nariadenia v zmysle článku 60 druhého odseku uvedeného štatútu. V dôsledku toho zrušenie označenia Bank Saderat Iran v sporných aktoch by teda malo mať okamžité účinky. V tejto súvislosti cituje judikatúru týkajúcu sa antidumpingových nariadení a poukazuje na skutočnosť, že označenia sa osobám a subjektom oznamujú individuálne.

117 Rada a Komisia tvrdia, že druhý dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

118 Z článku 60 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že odvolanie nemá odkladný účinok. Druhý odsek tohto článku však stanovuje, že bez ohľadu na ustanovenia článku 280 ZFEÚ nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí lehoty stanovenej na podanie odvolania, alebo ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí.

119 Ako už rozhodol Súdny dvor, nariadenia ukladajúce povinnosť zmraziť finančné prostriedky vymedzeným osobám a subjektom sú v rozsahu, v akom určitej kategórii adresátov, vymedzenej všeobecným a abstraktným spôsobom, zakazujú najmä sprístupniť finančné prostriedky a hospodárske zdroje osobám a subjektom, ktoré sú uvedené na zoznamoch nachádzajúcich sa v ich prílohách, predstavujú akty všeobecnej pôsobnosti a zároveň súbor individuálnych rozhodnutí voči uvedeným osobám a subjektom (pozri v tomto zmysle rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 241 až 244, ako aj Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 56).

120 Individuálna povaha týchto aktov podľa znenia článku 275 druhého odseku a článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ poskytuje fyzickým a právnickým osobám prístup k súdu Únie (rozsudok Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 57). Okolnosť, že fyzické a právnické osoby, ktoré sú predmetom reštriktívnych opatrení, ktoré ukladá sporné nariadenie, sú menovite uvedené, takže sú ním priamo a osobne dotknuté v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, však neznamená, že tento akt nemá všeobecný dosah v zmysle článku 288 druhého odseku ZFEÚ a že tento akt nemôže byť považovaný za „nariadenie“ (rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 241).

121 Ako v predmetnej veci Všeobecný súd rozhodol v bode 123 napadnutého rozsudku, nariadenie č. 267/2012, vrátane jeho prílohy IX, má povahu nariadenia, keďže jeho článok 51 druhý odsek stanovuje, že je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch, čo zodpovedá účinkom nariadenia, ktoré sú upravené v článku 288 ZFEÚ.

122 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 124 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa teda na predmetný prípad uplatňuje.

123 V dôsledku toho treba vzájomné odvolanie zamietnuť.

O trovách

124 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

125 Článok 138 tohto poriadku, uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, vo svojom odseku 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

126 Keďže v hlavnom odvolaní Bank Saderat Iran navrhla zaviazať Radu na náhradu trov konania a Rada vo svojich dôvodoch nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju okrem jej vlastných trov konania na náhradu trov konania, ktoré vznikli Bank Saderat Iran na oboch stupňoch.

127 Keďže Rada vo vzájomnom odvolaní navrhla zaviazať Bank Saderat Iran na náhradu trov konania a Bank Saderat Iran vo svojich dôvodoch nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju okrem jej vlastných trov konania na náhradu trov konania, ktoré vznikli Rade v súvislosti so vzájomným odvolaním.

128 Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania.

129 Spojené kráľovstvo a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania na oboch stupňoch.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Vzájomné odvolanie sa zamieta.**

3. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania, ktoré vznikli Bank Saderat Iran na oboch stupňoch, s výnimkou trov konania súvisiacich so vzájomným odvolaním.**

4. **Bank Saderat Iran znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace so vzájomným odvolaním, ako aj trovy konania, ktoré vznikli Rade Európskej únie v súvislosti so vzájomným odvolaním.**

5. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania na oboch stupňoch.**

Podpisy